

Títol_Intimitat

Autor_Hanif Kureishi

Adaptació_Gabriela Izcovich

Direcció_Javier Daulte

Intèrprets_Joel Joan,

Clara Segura, Josep Julien,

Pepo Blasco, Elena Fortuny

Teatre_La Villarroel

Data d'estrena_7 de novembre

Data de sortida_6 de gener

Text: Gabriel Almazan

Intimitat

Com pot ser que no t'estimi?

“ÉS EVIDENT QUE VIVIM UNA ÈPOCA EGOISTA”. El Xavier (Joel Joan) ens ha demanat, només aparèixer en escena, que apaguéssim els mòbils. I tot just després ens ha confessat que demà al matí abandonarà la seva dona i els seus dos fills. ¿Un home en crisi, sense atributs, perdent-los i buscant-los, com el protagonista d'*A la Toscana*? Sí: i l'inici de la confessió d'un insatisfet, que veu com el seu paper de pare, de marit i fins i tot d'amant es desenfocuen, quan ell voldria una imatge més nítida de tot plegat. La crisi familiar posa al descobert una crisi de valors, i el Xavier es troba entre remordiments i optimismes *pitopàusics*; honest i sol, però també patint les incerteses de Peter Pan. “Les faldilles són com el teló d'un teatre”, diu.

VALORS I DEVALUACIONS. La novel·la autobiogràfica de Hanif Kureishi (ell també va sortir a comprar tabac) podem llegir-la com un diari i una mena d'assaig personal sobre la (in)consistència de certs valors i models heretats. Així pel protagonista, faldiller però gens superflu, la família és “una de les poques idees utòpiques que ens queden”, i vivim en una època en què “l'únic valor que compta és la satisfacció”. Sense emmascaraments, veu el trasbals que es prepara, però creu que és difícil jutjar, quan “evolucionar constitueix una infidelitat”.

VERSIÓ. L'adaptació teatral de Gabriela Izcovich va visitar el Lliure de Gràcia el 2002, també amb direcció de Javier Daulte. Es queda amb l'entrellat tot fent del monòleg intern i dels pocs diàlegs del text original una successió ben enllaçada de pensaments i converses entre el Xavier i els *sparrings* de l'home en crisi: la dona, els amics, la psicòloga (secundaris de luxe: Pep Julien, Pepo Blasco, Elena Fortuny). Sense teoremes ni conclusions, cada conversa confronta el Xavier amb un argument a favor o en contra d'una decisió ja presa. I es van combinant escenes d'abans i de després de la “fugida”, en una forma d'administrar-nos el relat que resulta atractivament imprevisible.

TRAGICOMÈDIA. Les dots de Daulte, repetint amb l'equip guanyador d'*Ets aquí?*, estan en aquesta ocasió al servei d'una trama verossímil i d'una interpretació que, a tocar del naturalisme, no s'està de deixar-se temptar pel gag, la sobreactuació, l'exageració. Per una decisió de partida: el drama existencial es munta com una comèdia dramàtica (res en contra: Calixt Bieito fa cabarets amb Houellebecq, Rigola fa *parties* amb Shakespeare o instal·lacions i videoclips amb Bolaño). El mètode de treball de Daulte amb els actors, basat aquí en la improvisació, fa que l'espectacle agafi un marcat aire de sitcom en molt moments. I el públic (*fans* de *Plats Bruts* i *Porca Misèria*, segur) agraeix el resultat, amb un Joel Joan poc matisat però amb la força i la presència habituals, i la Clara Segura fent de dona-diana del ressentiment del protagonista, i composant un personatge fred i mal-humorat, però amb moments sensibles i canvis d'humor molt ben resolts per l'actriu.

ÀGIL I SOBRI. Destaca la sobrietat a l'escenografia i l'objectiu, assolit, d'un ritme que enganxi (J.J. no para): el mateix espai escènic esdevé, sense canvis i només amb la màgia actoral, amb l'entrada d'un o altre actor, un lloc o un altre. Trobem aquí un director que posa tot el seu saber fer al servei de l'agilitat de la història, i també ens proposa escenes sorprenents, marca de la casa: l'escena hilarant de la consulta de la psicòloga, una successió surrealista de trompades, plors, poemes, riallades que descol·loquen al respectable. O l'escena del sopar del matrimoni en silenci, cadascú a la seva, que és pur teatre, ens deixa en suspens i ens fa sentir realment com uns *voyeurs*, espiant la intimitat d'una parella pel forat del pany (aquí el públic no veu morts o fantasmes, com en les peces fantàstiques de Daulte, però el resultat és igualment fantàstic). I la ironia i el distanciament, al principi de l'espectacle, en baixar a platea i parlar amb el públic a mitja funció o, al final, en sortir dels camerinos i comentar l'obra. ¿Filigrana paròdica, referència a Kureishi o extensió de les incerteses?